

ทดลองอ่าน

ก า ร อ่ า น คื อ ร า ก ร ู า น ที่ ส ำ ค ัญ

การทำหนังสือต้องรู้หน้ากบ
อย่าคิดหะหลวมในส่วนสำคัญ หรือข้ามขั้นตอน
อย่างไรเมื่อถึงท้ายที่สุด เรื่องที่คุณทำหรือไม่ได้ทำ
ต่างจะปรากฏให้เห็นในหนังสือเล่มนั้น

- จางเห่าเหิน

จดหมายรักผืนกลางวัน

後來時間都與你有關

จัดพิมพ์โดย

แอมรวรรณกิจ

ในเครือบริษัทอมรินทร์พริ้นติ้ง แอนด์ พับลิชชิ่ง จำกัด (มหาชน)
378 ถนนรัชดาภิเษก (บรมราชชนนี) เขตคลองสาน กรุงเทพฯ 10170
โทรศัพท์ 0-2422-9999 ต่อ 4964, 4969 E-mail: info@amarin.co.th

Published originally under the title of «後來時間都與你有關» (A Matter of Love)

Copyright © 张皓宸 (Zhang Hao Chen)

Thai edition rights under license granted by 上海株炫文化传播有限公司 (普通合伙)

Shanghai Yuexuan Cultural transmission studio (General Partnerships)

Thai edition copyright © 2020 Amarin Printing and Publishing Public Co., Ltd.

Arranged through JS Agency Co., Ltd, Taiwan

All rights reserved

สงวนลิขสิทธิ์หนังสือเล่มนี้ตามพระราชบัญญัติ (ฉบับเพิ่มเติม) พ.ศ. 2568
ห้ามคัดลอกเนื้อหา ภาพประกอบ รวมทั้งดัดแปลงเป็นแบบฉบับที่ก่อกวนลิขสิทธิ์
หรือเผยแพร่ด้วยรูปแบบและวิธีการอื่นใดก่อนได้รับอนุญาต

พิมพ์ครั้งแรก พฤศจิกายน 2563

ข้อมูลทางบรรณานุกรมของศูนย์ข้อมูลอมรินทร์

จำงเข้าเล่ม

จดหมายรักผืนกลางวัน / จำงเข้าเล่ม: เขียน: อัญชลี เตยระติกุล; แปล: จาก 後來時間都與你有關 -
กรุงเทพฯ: แพร่สำนักพิมพ์ อมรินทร์พริ้นติ้ง แอนด์ พับลิชชิ่ง, 2563.

(6), 326 หน้า. (วรรณกรรมแปล ลำดับที่ 630)

1. นวนิยายจีน. I. อัญชลี เตยระติกุล, ผู้แปล. II. ชื่อเรื่อง. III. ชื่อชุด.

นว จ6จ3

DDC 895.1

ISBN 978-616-18-3957-4

เจ้าของ ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา บริษัทอมรินทร์พริ้นติ้ง แอนด์ พับลิชชิ่ง จำกัด (มหาชน)
กรรมการผู้อำนวยการใหญ่ ระริน อุทกะพันธุ์ ปัญจุโรงโรง • กรรมการผู้จัดการ อนุชนีย์ วิริตกพันธ์
ที่ปรึกษาสายงานสำนักพิมพ์ในเครือ อองอาจ จิระอร • บรรณาธิการอำนวยการ สิริกานต์ ผลงาม
ผู้จัดการสำนักพิมพ์ รัฐวรรณ พัฒนรัชตอดุล

บรรณาธิการ ปรวิษา ตาสาโรจน์ • ศิลปกรรม วรรณดา ตั้งแสงประทีป
คอมพิวเตอร์ สุนิดา ภาวะทรัพย์ • พิสูจน์อักษร ส่องนภา ภักตร์วิสัย

แยกสีและพิมพ์ที่

สายธุรกิจโรงพิมพ์ บริษัทอมรินทร์พริ้นติ้ง แอนด์ พับลิชชิ่ง จำกัด (มหาชน)

376 ถนนรัชดาภิเษก (บรมราชชนนี) เขตคลองสาน กรุงเทพฯ 10170

โทรศัพท์ 0-2422-9000, 0-2882-1010

จัดทำโดย

บริษัทอมรินทร์บุ๊คเซ็นเตอร์ จำกัด

108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกวย - จางอม ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกวย จังหวัดนนทบุรี 11130

โทรศัพท์ 0-2423-9999 Homepage: <http://www.nainin.com>

ราคา 000 บาท

สนใจสั่งซื้อหนังสือจำนวนมาก

โทร 08-5661-4621

จดหมายรัก ผ่านกลางวัน

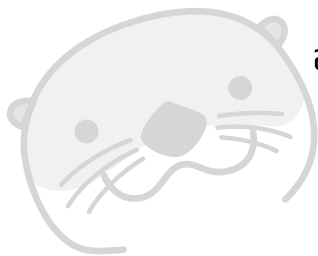
後來時間都與你有關

จางเห่าเจิน

เขียน

อัญชลี เตยะริติกุล

แปล



แพรวสำนักพิมพ์
กรุงเทพมหานคร



หนังสือคุณภาพ
โดยอมรินทร์กรุ๊ป

สารบัญ

คำนำสำนักพิมพ์	(5)
บทนำ	1
จดหมายรักฝันกลางวัน	5
หลายปีทีละจาก	57
ขอฝากตัวกับความรัก	93
ไม่อยากให้เราเป็นแค่เพื่อน	137
นักเดินทางผู้ยื้อความจำ	157
ลาก่อนเนเวอร์แลนด์	189
'Love Is So Beautiful'	213
เรื่องของไฟแดง	261
สโมสรมื้อเวลาชีวิต	293
บทส่งท้าย	319

คำนำสำนักพิมพ์

ถ้าคุณย้อนเวลาได้ คุณอยากกลับไปช่วงเวลาไหนในชีวิตมากที่สุด

‘จดหมายรักฝันกลางวัน’ คือ 9 เรื่องราว 9 ชีวิต ที่ไม่ว่าคุณจะทำอะไร หรืออยู่ที่ไหน เรื่องราวเหล่านี้เป็นเหมือนนาฬิกาทรายที่เตือนให้คุณห่วงหวนคนรอบข้าง และเหมือนเครื่องย้อนเวลาพาคุณไปพบกับทุกตัวเลือกที่สำคัญในชีวิตของคุณ

ความรู้สึกของคนเรามักจะเข้าไปเสมอ เมื่อยังมีของสิ่งนั้น หรือคนคนนั้นอยู่ใกล้ๆ ตลอดเวลา จงรัก จงห่วงใย จงถนอมความสัมพันธ์นั้นไว้ให้ดี ห่วงหวนคนที่รักคุณและคนที่คุณรักไว้ให้เท่าชีวิต เราไม่มีทางรู้เลยว่า เขาและคุณจะจากกันไปเมื่อไหร่ อย่าเห็นคุณค่าของใครในวันที่สายเกินไป เพราะต่อให้อยากกลับไปแก้ไขแค่ไหน คุณก็ทำไม่ได้อีกต่อไปแล้ว

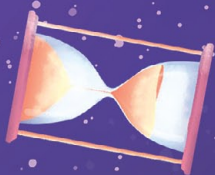
สุดท้าย โลกไม่ได้บังคับเอื้อมหวนใครมาให้ แต่ตั้งใจให้เราได้พบกับใครคนหนึ่งในทุกวัน

แพรวสำนักพิมพ์

พฤศจิกายน 2563



บทนำ



0:00

AM

ระยะห่างของกาลเวลาต่างกันเพียงแรกพบกับจากลา ที่ลั่นก็เพียงกลอนรัก
สองสามประโยค ที่ยาวก็เคียงข้างด้วยเวลาชั่วชีวิต เมื่อนั้นมองย้อนเวลากลับไป
ก็เห็นเพียงคุณ เมื่อนั้นมองคุณก็เห็นเวลาทั้งหมดในวันข้างหน้า

หนังสือเล่มนี้เริ่มเขียนช่วงฤดูใบไม้ร่วง เขียนจบช่วงต้นฤดูร้อน เป็น
หนังสือที่จำนวนอักษรมากที่สุดในบรรดาหนังสือของผมที่เคยตีพิมพ์ ระหว่าง
เขียนผมแทบตั้งอารมณ์กับความรู้สึกทั้งหมดทั้งมวลออกมาจนเกลี้ยง ตัวอักษร
เป็นเพียงภวังค์ฝัน พาคนสอดส่องโลกอีกใบที่มีความรักความรู้สึกเช่นเดียวกัน
เก้าเรื่องราวในโลกสมมติ หากมีเรื่องไหนที่คุณเคยประสบมาเหมือนกัน ผม
ขอให้พวกเรাজับมือกันผ่านหนังสือ บางทีนี่อาจเป็นการพบกันทางจิตวิญญาณ

ชีวิตเรามีเวลาเพียงเก้าร้อยเดือน ซึ่งก็คือตารางขนาด 30×30 แผ่นหนึ่ง
จะนิยามหนังสือเล่มนี้อย่างไรดี มันอาจเป็นโลกแห่งภาพสะท้อนที่ประกอบจาก
ตัวอักษร ไม่กล้าคุยโวโอ้อวดเรื่องชีวิตในช่วงวัยอายุอย่างผม ได้แต่ใช้อารมณ์
ความคิดที่ยังไม่เป็นผู้ใหญ่ ค้นหาคำตอบที่กาลเวลามอบให้เรา

เรื่องราวบางอย่างอาจเหมือนนาฬิกาทราย สะกิดให้คุณรู้จักถนอม
คนรอบข้าง เหมือนเครื่องจักรของกาลเวลา ให้คุณให้ความสำคัญกับการเลือก

ในทุกครั้ง เหมือนมือที่หยาบกร้านและหนากว้าง ลูบหัวใจที่ไม่กล้ารักใคร่ของคุณ หรืออาจเป็นใบแดงใบหนึ่งหรือไฟแดงดวงหนึ่ง บอกคุณว่าได้เวลาปล่อยมือจากเรื่องที่ติดตันแล้ว

เรื่องราวบางอย่างเมื่ออ่านหลายๆ ครั้ง อ่านซ้ำๆ บางทีอาจให้ความรู้สึกแตกต่างออกไป หวังว่าหนังสือเล่มนี้จะอยู่ข้างตัวคุณ ครองพื้นที่เล็กๆ ในความทรงจำของคุณได้

ขอให้คนที่แค้นคุณคนนั้น สามารถดึงให้คุณเข้าไปอยู่ในชีวิตของเขาได้ ปกป้องความไร้เดียงสาของคุณ ให้สิทธิ์คุณทำร้ายเขา เขารู้ว่าคุณตัวคนเดียวไม่ไหว บางทีในอดีตไม่ทันได้มีส่วนร่วม แต่อนาคตต้องมีคุณอยู่ด้วยแน่นอน เขาไม่ได้มายังโลกนี้เพราะคุณ แต่เพราะมีคุณ ทำให้เขารู้สึกว่าไม่เสียเที่ยวที่ได้มา

คนคนนี้ เป็นใครก็ได้ในโลกแห่งความรู้สึกของคุณ เป็นได้แม้แต่ตัวคุณเอง

วันข้างหน้าล้วนมีส่วนร่วมเกี่ยวข้องกับคุณ ยังดีที่คุณกลายเป็นคนที่ผมชอบ



ทดลองอ่าน

จดหมายรัก
คืนกลางวัน

001/

ตอนที่คบกับคุณ XX ก็เพราะชื่นชมนิสัยที่เป็นฝ่ายเข้าหาและซื่อสัตย์เหมือนเด็กและไร้เดียงสาอย่างซื่อไม่อยู่ กับความสดใสมีชีวิตชีวาของเขา แต่ไม่คิดว่าเขาจะมีด้านที่ปากหวานซ่อนอยู่ด้วยเช่นกัน

เรื่องเป็นอย่างนี้ เนื่องจากสองเดือนนี้มีประชุมโปรเจกต์ ทำให้การทำงานกับการพักผ่อนเสียสมดุลไปนิด น้ำหนักจึงขึ้นอย่างไม่น่าให้อภัย เนื้อที่แก้มกับหน้าท้องพร้อมใจกันตุงนัย ทุกครั้งที่คิดเรื่องนี้แล้วจิตตก ฉันก็จะเล่นฟุ้งตัวเอง

คุณ xx ดูภาพยนตร์ฮ่องกงสมัยเก่าอยู่ข้างๆฉัน สาวคัพ E ขึ้นจากสระว่ายน้ำ เวลานี้เขาหันมามองฉันแวบหนึ่ง จากนั้นก็หันไปดูหนังของเขาต่อ สีน้าฉายแววผิตหวังเล็กน้อย

ฉันถามอย่างไม่สบอารมณ์ “อะไร พอมีคนให้เปรียบเทียบแล้วปวดใจเธอ”

เขาตอบเสียงเรียบ “ก็ตินะ ผู้ชายคนอื่นชอบช่วงบน แต่ผมชอบช่วงล่างมากกว่า”

แม้ฟังแล้วชวนให้ขำขัน แต่ก็หวานจับใจ ตั้งแต่นั้นฉันก็บอกตัวเองว่า

อ้วนขึ้นนิด เขาก็จะชอบฉันมากขึ้นอีกหน่อย

อ้อ ลืมแล้วว่าเพราะอะไรถึงเรียกเขาว่าคุณ xx เพราะไม่อยากให้เขามิ
ตัวตนมากนัก เลยใช้เกียจตั้งชื่อให้

002/

ว่ากันจริงจังแล้ว ฉันไม่ใช่ซีอีโอที่ตึ๊ง

เพียงแต่บังเอิญได้ทำเรื่องของตัวเองชอบ อีกทั้งในบริษัทยังมีคนอื่นที่ร้อย
กว่าคนให้เลี้ยงดู จึงต้องแต่งองค์กรทรงเครื่อง ทำงานอย่างกระฉับกระเฉงทุกวัน
เพื่อเป็นการย้ำกับพวกเขาว่าฉันไม่มีทางล้ม ต้องเฟ้นหาความมั่นใจจากการ
ผันแปรของตัวเลขเอเย่ ตรรถะเอเย่ ในธุรกิจเงินร่วมลงทุน ต้องข่มโทสะกับ
คำถามโง่ ๆ อย่าง ‘คุณรักษาสมดุลระหว่างงานกับครอบครัวอย่างไร’ แล้วตอบ
ทีเล่นทีจริงว่าซื้อตาสั่งมาซังเอ

โลกภายนอกมีคำนิยามให้กับสาวแกร่งไว้มากมาย เช่น แข็งกร้าว จอม
บงการ บุคลิกน่าเกรงขาม เคยมีช่วงหนึ่ง บนหน้าของฉันทเหมือนมี *เครื่องหมาย*
มหัศจรรย์ คบประโยอยู่ตลอดเวลา เพื่อนร่วมงานเจอนั้นก็จะจบการสนทนา
ทันที ฉันไม่ได้ยินคำวิจารณ์ มองรอยยิ้มจิต ๆ แต่ละดวงกับตารางผลงาน
อันสวยงามแล้ว ในหัวมีแต่ภวังค์จินตนาการว่าตัวเองสุดแสนเพอร์เฟกต์ เอาแต่
นึกว่านานเข้าฉันจะค่อย ๆ กลายเป็นคนที่ฉันอยากแต่งงานด้วย จนกระทั่ง
เมื่อฉันเจอคุณ xx

แม้เขาเองก็เพอร์เฟกต์เหมือนกัน แต่ฉันกลัวคุณ xx ถูกคนอื่นมองว่า
เป็นหนุ่มหน้าอ่อน เกาะผู้หญิงกิน

ครั้งหนึ่งคุณ xx คอยเรื่องลงทุนร้านอาหารกับเพื่อนฝูง ฉันได้ยินเข้าพอดี
ว่ายั้งขาดเงินทุนอีกเล็กน้อย จึงจ้างเชฟชาวฝรั่งเศสไม่ได้ ฉันเอ่ยปากว่าจะ
ช่วยเหลือ แต่เขาปฏิเสธทันที ก่อนนอนฉันเลยตั้งใจโพสต์ข้อความแสบก
ในโมเมนต์¹ ความหมายก็คือ ในเมื่อมีชีวิตอยู่ ก็อย่าสนใจว่าคนอื่นจะมอง

¹ หน้าไทม์ไลน์ของแอปพลิเคชันวีแชต

อย่างไร

ฉันหมอบอยู่บนเตียง คุณ xx ขึ้นมาตีกันฉันเบาๆ แล้วอดอ้อน “สมัยนี้ผู้หญิงที่เพียบพร้อมทั้งรูป ‘ทรัพย์’ หาไม่ได้ง่าย ๆ แล้ว”

ฉันอยากถีบเขามาก แต่พลิกตัวก็ซุกเข้าอ้อมอกของเขาโดยไม่รู้ตัว

เขากอดฉันแล้วพูดว่า “การลงทุนก็เน้นเรื่องวาสนาเหมือนกัน ‘ขาดอีกนิด’ ก็คือสวรรค์กำลังบอกคุณว่านั่นไม่ใช่ของคุณ ไม่ใช่ไร การชอบคุณเป็นการลงทุนที่คุ้มค่าที่สุดในชีวิตผมแล้ว”

เขามักมีวิธีพิเศษที่ทำให้ฉันดีใจได้เสมอ

เมื่อมีความรัก สาวแกร่งก็เป็นแค่ผู้หญิงธรรมดา ถูกจำกัดอยู่ในวังวนของกาลเวลา กันครวและความรัก คนนอกอาจไม่เข้าใจว่าอีกด้านที่แข็งแกร่งที่สุดของผู้หญิง เรียกว่าความอ่อนโยน

003/

ตอนที่พวกเราเพิ่งคบกัน พ่อฉันเป็นคนแรกที่รู้เรื่อง การ ‘เร่ร่อนแต่งงาน’ ของสมาชิกในครอบครัวฉันไม่เหมือนใคร พ่อฉันกระตือรือร้นกับการหาคู่ให้ฉัน ส่วนแม่ฉันมักกำชับกับฉันในฐานะศาสตราจารย์มหาวิทยาลัยว่า เน้นคุณภาพมากกว่าปริมาณ ต้องมองให้สูงเข้าไว้ เพราะสมบัติมีค่าอยู่บนฟ้า

ระหว่างพาคุณ xx ไปเจอพ่อฉัน เขามองฉันอยู่นานสองนาน จากนั้นก็ให้ข้อสรุปว่า “พ่อคุณต้องหน้าเหลี่ยมแน่เลย ไม่งั้นคุณคงไม่สวยขนาดนี้”

ฉันหักพวงมาลัยกะทันหัน “ตื้นตื้นก็บอกตื้นตื้น อย่าแซวฉัน!”

เพราะพ่อฉันหน้ารูปไข่

คำพูดประโยคแรกที่เขาเจอพ่อฉันคือ “คุณอาหล่อมากเลย รูปหน้าอย่างกับจืดโบ๊ท็อกซ์มาเลยครับ”

ภายหลังวันที่พวกเราตัดสินใจแต่งงานกัน พ่อฉันดื่มจนจำอะไรไม่ได้ หมอบพูดข้างหูฉันว่า “แวบแรกที่เจอ xx ก็ชอบเด็กคนนี้เป็นพิเศษ เขาจริงใจ”

จริงใจ? คุณพ่อคะ หลายปีนี่พ่อแอบทำอะไรลับหลังหนูบ้าง

004/

พูดตามตรง บางครั้งฉันเองก็ทันท่วงทีไม่ได้เหมือนกัน

ช่วงนี้อ่านนิยายของราชินีวรรณกรรมเยาวชนคนหนึ่ง ฉันปันกับคุณ xx ว่าเป็นพล็อตเรื่องเซย์ ๆ ที่ทำให้เด็กนักเรียนนิยมชมชอบได้เท่านั้น “จบกันฉันไม่อินกับนิยายวัยรุ่นแบบนี้เลยสักนิด สงสัยในใจฉันน่าจะมีผู้ชายอาศัยอยู่แหงเลย”

คุณ xx ว่า “ใช่ไง ผมอยู่ข้างใน ไหนใครกล้าทำให้อินก็ลองดู”

ดูภาพยนตร์เรื่อง ‘Our Times กาลครั้งหนึ่ง...ความรัก’ จบแล้ว ก็เรียกวิญญาณสาวน้อยที่ท่างหายไปนานกลับมาได้ คุณ xx สวมเสื้อสูด มองมุมไหนก็ส่ายตา ว่าแล้วอาการหลงผู้ชายก็กำเริบกลางถนน นึกถึงคำถามเง้าซึ้นมาโดยไม่รู้ตัว

ฉันถามเขา “คุณชอบฉันในเมื่อก่อน หรือคุณชอบฉันตอนนี้มากกว่ากัน”

เขากัดโอศกริมแถม ตอบเสียงอู้อี้ “ในอนาคตของผม ผมชอบคุณมากกว่า”

เฮลลิ! ยอมให้คุณเป็นสวี่ไทวี่² คินหนึ่งละกัน

005/

ฉันมีเพื่อนดาราคนหนึ่งชื่อ Q พวกคุณไม่ต้องเดาชื่อกันหรอก ฉันแค่เลือบเห็นไฟโป๊กเกอร์ใบหนึ่งอยู่ข้างมือพอดิ เป็น Q โปดำ Q เป็นคนมีน้ำใจ ฉันอยากรู้ว่าเธอมีชื่อเสียงขนาดนี้ เธอรู้เรื่องกลุ่มใจของชาวบ้านอย่างพวกเราได้อย่างไร ช่วงนั้นเป็นช่วงที่ฉันงานยุ่งและร้อนใจที่สุดตั้งแต่เข้าวงการมาแรงกดดันถ้าโกมเข้ามามากมายจนคิดจะเปลี่ยนอาชีพอยู่หลายครั้ง เธอไม่ได้ถามฉัน แต่จ้องตัวเครื่องบินไปฮาวายให้ฉันโดยตรง ด้วยเหตุนี้ฉันจึงทิ้งคุณ xx ส่วนเธอก็สละผู้จัดการส่วนตัว ผู้หญิงเซ่อ ๆ สองคนพากันไปเที่ยวเกาะกันเอง

² พระเอกเรื่อง ‘กาลครั้งหนึ่ง...ความรัก’

ใครจะคิดว่าคุณ xx จะไม่ตอบข้อความฉัน ฉันทะเลาะกับเขาข้ามมหาสมุทร
นับสิบกวีเซต ไม่รับโทรศัพท์ ภายหลังฉันถึงรู้ว่าความจริงแล้วคุณ xx กำลัง
อยู่ในช่วงตั้งตัว ต้องแบกรับแรงกดดันมากกว่าฉันเสียอีก

ตอนที่กลับมากอดเขา ถึงเพิ่งเห็นว่าบนหัวเขามีผมหงอกโผล่มาหลาย
เส้น

ช่วงค่ำพวกเราซื้อครีมย้อมผมสองชุดจากซูเปอร์มาร์เก็ต กลับไปย้อมเอง
ที่บ้านอย่างมีลัทธิลึกลับใน

เขาคลุมฟิล์มถนอมอาหารให้ฉันด้วยท่าที่จริงจัง พิจารณาอย่างละเอียด
อยู่ครู่ใหญ่ก็บ่นหน้าซึ้งซึ้ง “เปลือยเลยดีกว่า เดี่ยวเลื้อเลอะ”

“อืม” แล้วฉันก็ดันถอดจริงๆ

ปรากฏว่าคืนนั้นพวกเราไม่ได้ย้อมผมกัน

หากจะบรรยายความรู้สึกทั้งหมดที่คุณ xx มีให้ฉัน คงเหมือนบทพูด
ในภาพยนตร์เรื่อง ‘Her รักดังฟังชัด’ ที่บอกว่า เป็นผู้ใหญ๋ยามฟ้าพายุฝน เป็น
เด็กเมื่ออยู่ใต้แสงอาทิตย์

ผู้ชายที่ดีจะทำให้ผู้หญิงเป็น good girl ที่ไม่ต้องคิดอะไร ผู้หญิงที่ดี
จะทำให้ผู้ชายพยายาม be a better man

006/

วันสุดท้ายที่พวกเราเจอกัน คือวันที่ 14 กุมภาพันธ์ ‘เทศกาลล่าคนโสด’
เราสองคนคุยกันในวีแชต

คุณ xx ว่า “สุขสันต์วันวาเลนไทน์ ขอให้คุณสละโสดในเร็ววัน”

ฉันตอบกลับไปว่า “ขอให้คุณสละโสดในเร็ววันเช่นกัน”

“ฉันทำไมเราไม่ถึงคบกันล่ะ”

“นั่นสิ ไม่ได้ระบุสถานะที่เหมาะสมกันจริงด้วย”

ช่วงที่พวกเราคบกันใหม่ๆ เขาจะ ‘ดักปล้น’ พนักงานส่งอาหารเดลิเวอรี่
กลางทาง แล้วเอาอาหารที่ฉันสั่งใส่กล่องข้างในสามชั้นข้างนอกสามชั้น

ฉันเปิดกล่องชั้นแรก ด้านบนมีกระดาษโน้ตแปะอยู่ ถามว่า ‘คุณคิดถึง

ผมใหม่’

อยากไปกินข้าวกับเขาเดี๋ยวนี้ ไม่อยากเปิดต่อแล้ว

ชั้นที่สอง ‘ให้โอกาสคุณอีกครั้ง คิดให้ดี’

อยากไปกินข้าวกับเขาเดี๋ยวนี้ ไม่อยากเปิดต่อแล้ว

ชั้นที่สาม ‘เอาละ คุณชนะแล้ว ผมขึ้นไปกินกับคุณ’

พวกเราตัดสินใจแต่งงานกัน ต้องขอบคุณร้านอาหารญี่ปุ่นมือนั้นที่นิตยสารแนะนำไว้ ก่อนไปฉันทนกับคุณ xx อย่างมันนอกมันใจว่าถ้าอร่อย เขาจ่ายเงินถ้าไม่อร่อย ฉันเลี้ยง

ปรากฏว่าอาหารญี่ปุ่นนั้นรสชาติแยจนถึงขั้นที่ว่าถ้าฉันหลับหลับตามอาจถูกรถรลลงถังขยะได้

ฉันกินแล้วโทสะสุมทรวง หยิบบัตรเครดิตออกมา “ฉันจ่ายเงินละกัน”

“ฉันทะเล่ยนสมรส ผมรับผิดชอบเอง” เขาว่า

007/

ฉันเคยจินตนาการถึงบ้านปลายชีวิตของตัวเอง

ฉันเองก็เคยคิดจะหาคำตอบพวกนั้นจาก ‘ประสบการณ์ในฐานะที่เป็นหญิงแกร่ง’

ต่อให้ระหว่างดูตัว ฝ่ายชาย ‘ไปห้องน้ำ’ กลางคัน ฉันก็จ่ายเงินแล้วกลับบ้านคนเดียวอย่างสงบใจได้ ไม่ว่าจะทอยลูกเต๋าแห่งกาลเวลาไปที่ช่วงเวลาใดก็ล้วนมีเพียงความโดดเดี่ยว ฉันไม่มีอะไรจะพูด เพราะฉันเชื่อว่าความสุขกับความเสื่อมถอยก็เหมือนพลังงานจลน์กับพลังงานศักย์ ผลัดเปลี่ยนกันไปตามเงื่อนไขสภาพแวดล้อม แต่สุดท้ายทั้งสองล้วนคงอยู่เป็นนิรันดร์ หากวินาทีนี้เสื่อมถอยถึงขีดสุด เช่นนั้นวินาทีต่อมาก็จะพลิกผัน

จนกระทั่งเจอคุณ xx ฉันถึงรู้ว่าวันพรุ่งนี้ของฉันจะไม่เหมือนเดิมแล้ว

ชานตานโพสท์ข้อความใหม่ลงในเวებป้อ³ พบิตาเดียวก็มีข้อความมากมาย
หลังไหลเข้ามาเป็นร้อยเป็นพัน ทั้ง‘อาหารหมา’มาแล้ว‘ พลังดาเมจ 100000’
‘ฆ่าคนโสดทุกวัน’ เธอปิดคอมพิวเตอร์อย่างพอใจ คินนี่หลับสบายอีกแล้ว

ทุกเช้าเวลา 8.45 น. ชานตานจะปรากฏตัวที่ปากซอยตรงข้ามบริษัทเสมอ
เวลา 8.50 น. ลูโหยวหยวนจะสวมเสื้อเชิ้ต ถือกาแฟร้อนแก้วหนึ่งเดินออกจาก
ข้างๆ ชานตานก็แกล้งทำเป็นบังเอิญเจอแล้วทักทายเขา

วันใดๆ ต้องเริ่มต้นด้วยการบังเอิญเจอที่สวยงามลักษณะนี้

ในบริษัทมีคนพูดถึงเรื่องthatไปจ้ออัฟเดทเมื่อวาน ชีวิตประจำวันของเธอ
กับคุณ xx ชวนให้อัจฉา ดึงดูดแฟนคลับมากมาย ฆ่าคนทุกเพศทุกวัยจนตาย
เรียบ

ชานตานนั่งลงที่โต๊ะทำงานเบาๆ เอียงหน้ามองลูโหยวหยวน แล้วเปิด
บทความออกมาตรวจ

นี่เป็นบริษัทสื่อสิ่งพิมพ์เล็กๆ ที่มีคุณภาพ เจาะตลาดหนุ่มสาวโดยเฉพาะ
เน้นจำหน่ายนิตยสารโรแมนติคพล็อตเรื่องทะลุมิติเป็นหลัก มีวรรณกรรมร้อยแก้ว
สอดแทรกเป็นครั้งคราว ยอดขายถล่มทลาย เป็นดาวเด่นดวงใหม่ในวงการ
สำนักพิมพ์ ชานตานเพิ่งเข้ามาทำงานที่บริษัทได้หนึ่งเดือน อีคิวไม่ได้วัดที่‘สูง’
หรือ‘ต่ำ’ แต่พูดได้ว่ายังพอ‘มี’ หลังเรียนจบเธอเปลี่ยนงานไปสามครั้ง ซึ่งก็
ไม่ได้ทำให้เธอเปลี่ยนโฉมได้ ยังคงเป็นสาวน้อยแสนธรรมดา เป็นเปลือกหอย
ชิ้นหนึ่งในมหาสมุทรที่ลอยไปตามคลื่น คนที่นั่งถัดจากชานตานเป็นบรรณาธิการ
สองคน คนผมหยักศกชื่อเสี่ยวซ่า วันๆ เอาแต่อู้มตุ๊กตาหัวหมู อีกคนที่เป็น
สาวฮิปสเตอร์สูงวัยสวมแว่นตากรอบสีแดง สวมกระโปรงผ้าฝ้ายทอผสมปาน
ชื่อมาน่มาน่ ตอนนี้นอกจากชอบหวงป้อ⁵ กับพูดซ้ำแล้วก็ไม่ค่อยมีตัวตนนัก

³ แอปพลิเคชันยอดฮิตของจีน คล้ายเฟซบุ๊กผสมทวิตเตอร์

⁴ ศัพท์วัยรุ่นของจีนจะเรียกคนโสดด้วยคำว่าสุนัขไร้คู่ (单身狗) เวลาเห็นคนมีคู่รักกันก็เหมือน
หมาที่ถูกป้อนอาหารให้กิน ดังนั้นเวลาเห็นคนมีคู่รักกันหวานแหวว คนโสดจะพูดประโยคนี้เป็นการ
แสดงความอิจฉา

⁵ นักแสดง พิธีกร นักร้องชายชื่อดังของประเทศไทย

คนที่นั่งอยู่ด้านในสุดเป็นนักออกแบบปกชื่อหวงซัง ที่ออกเสียงคล้ายคำว่า ฮองเต้ในภาษาจีน ส่วนสูงร้อยแปดสิบเซนติเมตร รสนิยมทางเพศเป็นปริศนา ฝีมือการออกแบบของฮองเต้นั้นขึ้น ๆ ลง ๆ แล้วแต่ว่าเขาจะกินดีหรือไม่ หน้าปกนิยายรักที่ขายเกลือนทั่วร้านละเมิดลิขสิทธิ์ก็เป็นผลงานเขา รวมถึงกองที่อยู่ในโกดังพวกนั้นด้วย ส่วนคนที่นั่งอยู่โต๊ะตรงข้าม ชื่อกับหน้าตาชวนให้เลื่อมใสชาติที่แล่น่าจะขยันสวดมนต์ถึงได้แซ่ลู่ แถมยังต้องไปเกิดในครอบครัวที่พ่อแม่มีการศึกษา ถึงได้ชื่อไหยวหยวน เวลาดี สถานที่เด่น คนก็หล่อ ไม่ยุติธรรมเอาเสียเลย ยังมีคนที่เดินมาทางชานตาน สะโพกเหมือนติดเครื่องสั่น นวนิยายราวกับกำลังอยู่บนแคตวอล์กของวิกตอเรียส์ซีเคร็ต คือ ลิซ่า ผู้จัดการโครงการของเธอ

“ตานตาน ดูต้นฉบับรอบสองที่เธอตรวจ ฉันอ่านผ่าน ๆ รอบหนึ่งก็เจอคำพิมพ์ผิดไปสองคำ” ลิซ่าเอามือเท้าเอว

“ฟี่ลิซ่า ฉันชื่อชานตานค่ะ ตัวนั้นเวลาใช้เป็นแซ่...อ่านว่าชาน (shàn)” ชานตานบอกเสียงอ่อน

“ฉันไม่สนว่าเธอจะชื่อชานตานตานหรือหงเหยียนเหยียน ต้องให้เธอมาสอนฉันสะกดคำด้วยเหอะ”

ทำงานพลาดก็ต้องโดน อย่างว่า โทษฟ้าโทษดินแต่ไม่โทษคนสวย ชานตานยอมรับคำต่อว่าแต่โดยดี นั่งขดอยู่บนที่นั่งไม้กล้ายับตัว

สำหรับเรื่องชื่อนั้น ชานตานค้างคาใจมาตลอด พ่อแม่ตั้งชื่อให้โดยคติน้อยไปนิด จนทำให้ชีวิตของเธอพลอยธรรมดาไปด้วย รูปลักษณ์ธรรมดา นิสัยเรียบง่าย ดวงชะตาราบเรียบ ในเมืองใหญ่ที่กลืนกินคนแห่งนี้ คิดว่าอาศัยเพียงความดีแต่ยวกล้าหาญก็จะมองเห็นแสงสว่างของตัวเอง ทว่าเมื่อมุ่งมั่นพยายามแล้ว ถึงพบว่าความแตกต่างระหว่างคนนั้นมากมายจนไม่ยุติธรรม

เหมือนกับที่เธอพบลูไหยวหยวนที่บริษัทนี้ แม้จะทอดถอนใจกับความไม่ยุติธรรมของโลกใบนี้ แต่กลับอยากมีสัมพันธ์ส่วนร่วมในความไม่ยุติธรรมนี้ หากบอกว่าชอบอะไรในตัวเขา ก็ตั้งแต่เรื่องเล็กๆ อย่างเสื้อเชิ้ตที่ไม่ซักกันสักวัน แต่สมตัว ตลอดจนเรื่องใหญ่อย่างความปราดเปรื่องที่เปี่ยมล้นเวลาเขียนงาน

หรือผิวเผินอีกนิดก็เพราะหน้าตาหล่อเหลานั้น เอาเป็นว่าเป็นเพราะเขา ชานตาน เริ่มแอบรักข้างเดียว ตกอยู่ในภวังค์รัก ต่อให้อีกฝ่ายเสมือนภูเขาน้ำแข็งที่หยิ่ง ทะนง ไม่ยอมให้ใครเข้าใกล้ก็ตาม

เรื่องเดียวที่น่าดีใจในชีวิตของชานตานคือรักในวรรณกรรมตัวอักษร นับเป็นงานอดิเรกที่มีรสนิยม วันหนึ่งเธอฝันว่าได้แต่งงานกับลูโหยวหยวน เมื่อตื่นมาต่อมทำงานก็กำเริบ เธอเปิดไฟล์เวิร์ดที่ไม่ได้เปิดมานาน ค้นซื้อขายเงิน ในเว็บไซต์ก็ถูกใจซื้อไปจ้อที่อยากใช้เป็นนามปากกาในเว็บแรกทันที

สิ่งที่ไม่มีวันเป็นจริงในชีวิตจริง ให้มันเป็นจริงในโลกของตัวอักษรก็แล้วกัน

อาจเพราะผู้คนในยุคสมัยนี้ต่างขาดความรัก พลัดเรื่องที่ซึกซอ้มอยู่ในหัวก็พุ่งตรงสู่หัวใจของบรรดาหนุ่มสาวโสดได้ แม้จะค้นรูปถ่ายของพวกเขาในอินเทอร์เน็ตไม่เจอ ผู้คนก็เชื่อเรื่องไปจ้อกับคุณ xx อย่างไม่มีข้อสงสัย พวกเขานึกว่าการแต่งงานกับความรัก

วันนี้ชานตานตื่นขึ้น เปิดประตูห้องนอนก็ถูกเสื้อผ้ากล่องเล็กกล่องใหญ่ในห้องรับแขกขวางทางเดิน หญิงเซวียที่สวมเสื้อยีนชะงักตัวครึ่งหนึ่งโผล่ออกมาท่ามกลางกล่องกองพะเนิน กล่าวอรุณสวัสดิ์กับเธอ หญิงสาวผมสั้นคนนี้เป็นเพื่อนสนิทที่เธอคบมานานหลายปี เป็นนักแสดงหญิงที่ยอดเยี่ยมในสายตาของชานตาน นิสัยโผงผางก้าวร้าว ทำให้เธอได้รับบทเป็นตัวประกอบสาวห้าว คนที่เหมือนผู้ชายมากที่สุดในกลุ่มสาว ๆ มีหน้าที่ดันนางเอก ‘สวยใสไร้สมอง’ ไอดอลของหญิงเซวียคือทิลดา สวินตัน บนผนังห้องเต็มไปด้วยโปสเตอร์รูปเธอ หญิงเซวียบอกว่าการแสดงคือการฝึกบุคลิก เพียงแต่นักแสดงหญิงยอดเยี่ยมคนนั้นต้องกินต้องใช้ เวลาไม่มีงานแสดงจึงขายเสื้อผ้าบนเว็บไซต์ของเธอบ้าง เธอไม่เหมือนกับเน็ตไอดอลพวกนั้น ไม่ได้ออกกล้องเป็นนางแบบเอง อีกอย่างคือเวลามีคอมเมนต์แย่ๆ เธอจะโต้กลับอย่างไม่เกรงใจ เคยมีคนให้เหตุผลเรื่องที่ให้คะแนนต่ำว่าไม่รวมค่าส่ง เธอสวนกลับว่าฉันเดียวเข้าหาลำส่งให้คุณละกัน

หนึ่งคำพูดสองความหมาย แม้อ้าตลาดล่าง

หิงเซวียเป็นคนเดียวในโลกที่รู้ความลับของซ่านตาน เพราะฉะนั้นต่อให้หิงเซวียกรางในโลกของซ่านตานมากแค่ไหน เธอก็ทำได้แค่หันไปยิ้ม แล้วกลักริ้นความน้อยใจ ถ้ามเพื่อนสาวอย่างอ่อนแรงแว่าสนุกพอหรือยัง ดีที่มีฐานะเป็นเพื่อนสนิทมาหลายปี ไม่งั้นหิงเซวียต้องกลายเป็นตัวประกอบตัวร้าย น่ารังเกียจจนปลายปากกาของซ่านตานแน่นอน

บริษัทของซ่านตานมีบรรณาธิการขายจอมระแวงที่มีประวัติไม่ชัดเจนเวลานี้ยืนอยู่ด้านหลังซ่านตาน บอกว่านักเขียนส่งต้นฉบับช้าจนลิขสิทธิ์ต้องเข้าห้องฉุกเฉินโรงพยาบาล เขาตัดสินใจให้ซ่านตานที่ไร้พิษสงที่สุดในบริษัทช่วยเร่งต้นฉบับแทนลิขสิทธิ์ ซ่านตานได้ยืนยันว่าเป็นฮิปสเตอร์หวังตัวมีคนนั้น ก็ตกใจจนลนลานถอยหลังกรูด บรรณาธิการโบกมือบอกว่าลู็ไหยวนหยวนในฐานะรุ่นพี่จะไปกับเธอด้วย

หากในนิยายรักต่างมีตัวประกอบที่มีเหตุมีผลแบบนี้ นักเขียนบทก็ไม่ต้องลำบากลำบากแล้ว

สำหรับเรื่องที่บรรณาธิการเร่งต้นฉบับ ก็เหมือนการทำสงครามกองโจร คัตรูบุก เราถอย คัตรูพัก เราก่อวณ คัตรูล้า เราโจมตี คัตรูถอย เราไล่บี้ความแพรวพราวของบรรดานักเขียนที่อยู่ฝั่งตรงข้ามกับบรรณาธิการ ยังคงรักษาความถี่ในการอัปเดตงานวันละครั้ง ระบบของพวกเขาล่มง่ายเสียยิ่งกว่าง่าย พวกเขามักลืมหิวเซฟไฟล์เวิร์ดอยู่เสมอ พวกเขาเปิดคอมพิวเตอร์แล้วเปิดไม่ได้ ก็คือระหว่างที่เตรียมคอมพิวเตอร์ พวกเขามีคอนเซ็ปต์เรื่องเวลาเฉพาะตัวอย่างคำว่า ‘เดี๋ยวนี้แหละ’ ‘รออีกเดี๋ยว’ ‘พรงนี้’ ล้วนเท่ากับ ‘ตลอดกาล’ ประโยชน์ของโทรศัพท์มือถือคือมีไว้เป็นยันต์คุ้มภัยประจำบ้าน แถวบ้านไฟฟ้าดับเป็นว่าเล่น พลังชีวิตความหนุ่มสาวถดถอยง่ายเป็นที่สุด สารานุกรมอมโรคเดินได้ ออกหักปีละสามร้อยหกสิบห้าครั้ง พวกเขามีเพื่อนที่มีน้ำใจที่สุดในโลก วันๆเอาแต่ดื่มเหล้าทะเลาะวิวาท รวมมือกันจับ ‘มือที่สาม’ พวกเขามีพ่อแม่ที่เอาใจใส่ที่สุด ไม่เจอกันวันสองวันก็บีบให้พวกเขากลับบ้านไปกอดไปหอม

หลังจากเร่งต้นฉบับไปหนึ่งสัปดาห์ บรรณาธิการทั่วไปอาจเสียความเชื่อมั่นต่อโลกใบนี้ไปเลย แต่สำหรับเทพอย่างลู็ไหยวนหยวน ย่อมมีแผนในใจ

มีไม้เด็ดสำรองไว้เสมอ

ระหว่างทางลูโหยวหยวนยังคงมีบุคลิกเหมือนกำแพงน้ำแข็งเสมอต้นเสมอปลาย เขาตั้งใจรักษาระยะห่างกับชานตาน เธอจึงได้แต่หาเรื่องสนทนาแก้เก้อเป็นครั้งคราว เมื่อรู้สึกทำตัวไม่ถูกจริงๆ ก็แอบเหลือบมองเขา จากระดับความสูงของเธอ หากมองเขาจะเห็นลูกกระเดือกพอดี ทำให้ถึงได้มีรูปร่างน่ารักแบบนั้นนะ เธอคิดในใจ

เมื่อถึงเขตบ้านเดี่ยวหรูหรา เจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัยหน้าประตูเห็นลูโหยวหยวนแล้วทักทายอย่างกระตือรือร้น ชานตานวางมาดทันที เชิดหน้าเดินอวดๆ ไปที่หน้าบ้านของตัวมี จู่ๆ ลูโหยวหยวนก็ยืนนิ่งไม่ขยับ ชานตานเข้าใจ เธอกลืนน้ำลาย เตรียมเดินเข้าไปกดกริ่ง

“กลับมา” ในที่สุดลูโหยวหยวนก็เอ่ยปาก

ชานตานชะงัก

“ถอยไปข้างๆ” เขาสั่ง

ชานตานรับคำสั่งแล้วหดตัวไปอีกทาง ยืนมองลูโหยวหยวนใช้ไม้ตายอย่างว่าง่าย เขาไม่ได้กดกริ่ง แต่นั่งลงกับพื้น เปิดกระเป๋าทือ หยิบขนมปังโฮลวีตกับนมเปรี้ยวสองขวดออกมา ตามมาด้วยการรื้อลำโพงสีแดงอันหนึ่ง จากนั้นก็เริ่ม--เปิดเพลง ‘อ้ายเตอกังหย่าง’⁶ เล่นซ้ำอยู่เพลงเดียว

ชานตานอ้าปากค้าง

หนึ่งชั่วโมงผ่านไป มีน้ำคนหนึ่งมาเปิดประตู

“สวัสดีค่ะ คุณตัวมีอยู่ไหมคะ” ชานตานพยายามข่มความง่วง พร้อมฉีกยิ้มเห็นฟันแปดซี่ได้มาตรฐาน

ลูโหยวหยวนกัดฟันบอกเสียงเบา “คนนี้แหละ”

จวบจนตอนนี้ ชานตานก็ไม่สามารถเชื่อได้ว่าตัวจริงของนักเขียนตัวมีที่มีผลงานนิยายสาวน้อยมา 16 เล่มคือคนอายุสี่สิบกว่า พอดคิดในมุมของตัวเอง

⁶ 爱的供养 เพลงประกอบซีรีส์เรื่อง ‘กังลั่วซินอวี่’ หรือ ‘เจ้าหญิงทวิภพ’ ร้องนำโดยหยางมีที่รับบทเป็นนางเอก

แล้วก็แอบน้ำตาไหล ถ้าเหล่าแฟนคลับที่ไม่รู้ความจริงรู้ว่าตัวจริงของไปจื่อมีสารรูปแบบเธอ น่าจะโกรธแค้นมากกว่าตัวมีคนนี้อีกกระมัง

นักเขียนตัวมีไม่ได้ตั้งใจส่งต้นฉบับซ้ำ วันหนึ่งเธอเจอเห็นอีเมลงานของผู้ช่วยชายที่ชื่อเสี่ยวจู่ ช่างในเต็มไปด้วยอีเมลตำหนิ เธอจึงเริ่มค้นความคิดเห็นบนอินเทอร์เน็ต ที่แท้ทุกคนหัวเราะดูแคลนกับงานเขียนที่หลุดโลกและดัดจริตของเธอนานแล้ว เมื่อมีคนคนหนึ่งขึ้นไปอยู่ในระดับหนึ่งแล้ว คนรอบตัวจะสร้างเกราะให้โดยอัตโนมัติ เมื่ออยู่บนหอคอย ย่อมไม่ได้ยินเสียงอีกทีของโลกภายนอก ยากที่จะได้ยินถ้อยคำจริง ข้อมูลทุกอย่างล้วนถูกดัดแปลงให้เป็นแบบที่เราอยากได้ยิน เมื่อตัวมีรู้ความจริง ก็แบกรับแรงกดดันจากคำวิพากษ์วิจารณ์ในทันทีทันใดไม่ได้ จนสูญเสียความกล้าในการเผชิญหน้ากับไฟล์ต้นฉบับ

ชานตานปิดปากเงียบ กลับเป็นลูไฮยวหยวนที่สุภาพเรียบร้อย พูดประโยคยาวๆ หลายประโยคอย่างหาได้ยาก โดยรวมแล้วก็หนีไม่พ้นพวก ‘เดินตามเส้นทางของตัวเอง ให้คนอื่นเขาพูดไปเถอะ’ กับ ‘เขียนให้คนที่ชอบคุณจริงๆ ก็พอ’ และ ‘ขอแค่ยังขายได้ก็ถือว่าเป็นเรื่องที่ถูกต้อง’... น้ำเสียงเย็นชาแบบนักธุรกิจ เผลอเช่นเดียวกับตัวเขา

ผู้ใหญ่อายุสี่สิบกว่ากลับมีจิตใจที่เปราะบางยิ่งนัก ตัวมีไม่ฟัง ยืนกรานให้เสี่ยวจู่ส่งแขก ขณะที่ชานตานพยายามตี้นจากภวังค์ทอดถอนกับความดวงไม่ดีของตัวเองว่า ‘ผู้ช่วยชายคนนี้น้ำตาจิ้มลิ้มไม่เบา’ พวกเธอก็เกือบถูกดันออกนอกประตูแล้ว

พลันเธอยันประตูไว้ เรียกร้องความสนใจเต็มที่ ตะโกนเข้าไปในบ้าน “ใช้ งานคุณมันช่วยสินดิ!”

นักเขียนตัวมีเดินออกจากห้อง พิงกับราวบันได ท่าทางเหมือนจะกินเลือดกินเนื้อ

“ไปๆ มาๆ ก็วนอยู่ไม่กี่เรื่อง ชายแฟนคลับกลุ่มเดิมๆ หนุ่มสาวกับเรื่องรักๆ ใคร่ๆ อุบัติเหตุรถชนทำคนแท้งก็เรียกน้ำตาคนได้ ช่วงวัยหนุ่มสาวที่แท้จริงคือชีวิตประจำวันที่มีเลือดมีเนื้อ ทำไม่ต้องเขียนแนววัยรุ่นนั่นล่ะ

ชีวิตช่วงวัยหนุ่มสาวเอาไว้ให้คนที่กำลังอยู่ในช่วงวัยนั้นสัมผัสก็พอ ภารกิจของคุณสำเร็จแล้ว คุณเป็นนักเขียนนะ นักเขียนคือคนสร้างความฝัน ถ้าความฝันนี้เก่าแล้ว เปลี่ยนใหม่ก็สิ้นเรื่อง คุณยังมีความรู้สึกด้านอื่นอีกมากมายให้เขียน ยังไงชะด้วยสถานะของคุณ ไม่ว่าจะเขียนอะไรก็ต้องมีคนพร้อมจ่ายเงินให้ตีพิมพ์อยู่แล้วไม่ใช่เหรอ” ชานตานระบายความอัดอั้นตันใจที่ได้อ่านงานเขียนของอีกฝ่ายเมื่อช่วงก่อนจนหมดเปลือกในจิตใจเดียว

สุดท้ายพวกเขาก็ถูกปล่อยออกไปอยู่ดี ลูโหยวหยวนมองเธอด้วยสายตาคาดไม่ถึง ชานตานบัตแขนเสื้อ แสร้งทำใจเย็น “ฉันสังหรณ์ใจว่าเธอจะส่งต้นฉบับเร็วๆ นี้แหละ”

ชีวิตจริงไม่มีแรงกระตุ้นเหมือนในนิยายให้แฉคิด ตัวมีก็ยังไม่ได้ส่งต้นฉบับอยู่ดี เธอถึงขั้นฉีกสัญญากับสำนักพิมพ์ทันที จากนั้นก็ให้เสี่ยวจูโพสต์ลงบนเว่ยป้อ ประกาศหยุดเขียนงานชั่วคราว พร้อมแจ้งว่าที่ผ่านมาใช้ชีวิตเร่งรีบตลอด ตอนนี้อายากหยุดพักซมทิวทัศน์ระหว่างทางบ้างแล้ว

ชานตานไม่รู้ตัวว่ามีจะกลับมาพร้อมความภาคภูมิใจที่มากกว่าเดิมหรือไม่ รู้แต่ว่าโบนัสปลายปีของตัวเองนั้นหมดหวังแล้ว ถ้าไม่ใช่ว่าประจวบบรรณธิการพร้อมกับไปบนบานศาลกล่าวที่วัดด้วยแล้ว เธออาจตกงานเสียด้วยซ้ำ ชานตานจึงกลายเป็นปลาเฝ้าในช่อง หวงซังยัดบะหมี่กึ่งสำเร็จรูปเข้าปากคำหนึ่งอย่างไม่แยแส มานม่านยังตามไม่ทัน เพื่อนร่วมงานจอมติดตุ๊กตาหมูอย่างเสี่ยวซ่าโพสต์ข้อความตีวาระทบทราดตากถางเพื่อนร่วมทีมไม่ได้เรื่องบนโมเมนต์ไปหลายโพสต์ นี่เป็นเพียงความสงบก่อนพายุฝนจะมาเยือน ลิซ่าที่นอนอยู่ในโรงพยาบาลยังไม่รู้ข่าวดีนี้

วันต่อมาชานตานเดินเข้าบริษัทอย่างหน้าม้อยคอตก เห็นบนโต๊ะทำงานมีคัพเค้กวางอยู่ชิ้นหนึ่ง ด้านบนมีรูปสัตว์ที่วาดด้วยปากกาเน้นคำ -- เป็นรูปวัว⁷ เธอมองไปรอบๆ จนกระทั่งสายตาไปหยุดที่ลูโหยวหยวนที่ไม่น่าเป็นไปไม่ได้

⁷ ปกติคำว่า 牛 (วัว) หมายถึงวัว ถ้าเป็นสแลงจะหมายถึง เก้ง เจ้ง สุดยอด ใช้ได้ทั้งคำชมและคำถากถาง

มากที่สุด พบว่าเขากำลังมองเธออยู่

008/

ไม่รู้มีใครเป็นเหมือนฉันไหมที่ชอบลูกกระต๊อของเด็กของผู้ชาย

ลูกกระต๊อของคุณ xx ค่อนข้างใหญ่ เวลายืนกับเขา ระดับสายตาของฉันจะอยู่ที่ลูกกระต๊อของเขาพอดี เวลาเห็นเขาเงยหน้าดื่มน้ำแล้ว ลูกกระต๊อขยับขึ้นลงทำให้จินตนาการของป้าโรจคิดอย่างฉันเต็มตื่น

ครั้งหนึ่งฉันเจอข้อมูล เล่าว่าตอนที่อดัมแอปกินแอปเปิ้ลในสวนอีเดน เนื่องจากรีบกินจึงมีเศษแอปเปิ้ลชิ้นหนึ่งติดอยู่ในลำคอ กลืนไม่เข้าคายไม่ออก ทั้งเศษแอปเปิ้ลชิ้นหนึ่งไว้ พวกเขาละเมิดข้อห้ามของพระเจ้าจนถูกขับออกจากสวนอีเดน นับจากนั้นอดัมจึงมี ‘ลูกกระต๊อ’ ที่คอ ซึ่งเป็น ‘หลักฐานความผิด’ จากการขโมยกินผลไม้ต้องห้ามตลอดกาล

อ่านจบแล้วฉันอดทอดถอนใจไม่ได้ “ลูกกระต๊อของผู้ชายเป็นแอปเปิ้ล ผลสุดท้ายของสวนอีเดนที่เหลืออยู่บนโลกนี้ มีน้ำหนักชอบ”

จากนั้นคุณ xx ก็ไหลตามน้ำ “บนตัวผมยังมีส่วนที่นูนออกมาอีกเยอะ คุณลองชอบด้วยก็ได้”

ฉันจะแจ้งตำรวจแล้ว

009/

ในบริษัทฉันมีเด็กสาวคนหนึ่ง ขอดังชื่อภาษาอังกฤษให้เธอว่าลิซ่าก็แล้วกัน เธอแม่ของลิซ่าค่อนข้างธรรมดา แต่รสนิยมสูง แต่งตัวลึกลับทุกวัน เวลาเจอฉันได้แต่เรียกว่า ‘พี่ไป’ ไม่ขาดปาก

ฉันมองที่การทำงานไม่มองเรื่องส่วนตัวของใคร แต่เจอเธอแล้วทำให้ชอบได้ยากจริงๆ ทุกคำว่า ‘พี่’ ล้วนฟังแล้วพิลึกชอบกล เหมือนสะกิดฉันอยู่ตลอดเวลาว่าควรซื้อประกันชีวิตได้แล้ว

ครั้งล่าสุดที่บริษัทจัดกิจกรรมทีมสัมพันธ์ คนนับร้อยยกทัพไปรีสอร์ต แถบซานเมืองอย่างเอิกเกริก คุณ xx ห่วงว่าฉันจะดื่มหนักจึงตามมาด้วย นั่น

เป็นครั้งแรกที่เขาปรากฏตัวอย่างเป็นทางการ บรรดาสาวน้อยที่มีภาพลักษณ์เป็นสาวเรียบร้อย ต่างเยื้องย่าง ‘กิบ’ ขาว ๆ ของพวกเธอไปล้อมหน้าล้อมหลังคุณ xx

กับเด็กคนอื่นฉันเห็นเป็นเรื่องขำ ๆ มีเพียงลิซ่าเท่านั้นที่ไม่รู้จักดูตาม้า-ตาเรือเกาะเกาะคุณ xx อยู่นานสองนาน

หลังจากนั้นฉันถามเขาว่าพวกเขาคุยอะไรกัน คุณ xx บอกว่า “เธอชมผมนะ เธอบอกว่าเคยได้ยินว่าแฟนเก่าของพี่ไปอนาถนาดู คุณรับแรงกดดันได้เก่งเป็นพิเศษใช่ไหม”

ฉันอยากโทร.หาฝ่ายบุคคลให้ไล่เธอออกจากบริษัทเดี๋ยวนั้นเลย

คุณ xx ดูออกว่าฉันโกรธจนปรอทแตก จึงถามว่า “คุณไม่อยากรู้หรือว่าผมตอบกลับไปยังไง”

“อือฮี้?” ฉันเริ่มแก้ไขเอกสารให้ฝ่ายบุคคล

คุณ xx สวมบทบาทอย่างสมจริง “หา? เธอบอกผมว่าผมเป็นรักแรกของเธออะ!”

ไม่ตลก! ฉันบิดตัวเซต เตรียมโทร.สายตรงถึงฝ่ายบุคคล โทรศัพท์เสร็จแล้วค่อยตีผู้ขายตรงหน้าฉันนี้

“ผมบอกว่าผู้หญิงที่มีทั้งเหตุผลและอารมณ์ ทั้งเซ็กซี่และน่ารักในเวลาเดียวกัน พวกลูเซอรีโนอดีตไม่เหมาะกับเธอหรอก” คุณ xx กดมือฉันลงแล้วบอกด้วยสีหน้าจริงจัง

บอกตามตรง ฉันไม่เคยเล่าเรื่องของแฟนเก่าคนก่อนให้เขาฟังอย่างละเอียด เขาเองก็ไม่ได้สนใจนัก อย่างไรก็ตามในบทเรียนแห่งความรักทุกคนล้วนมีความพลาดพลั้งอยู่บ้าง เรียนรู้ที่จะสวมเกราะ แล้วกำจัดจุดอ่อนของตัวเอง หลังจากเจอคุณ xx ฉันเป็นตัวเองได้เก่งขึ้น ดักแด่กลายเป็นผีเสื้อเหลือเพียงคราบที่ลอกไว้ น้ำแข็งละลายเป็นน้ำ เวลาที่ล่องลอยผ่านก็คือเปลือยของฉัน

เฮลละ ผู้ใหญ่ไม่ถือสาเด็ก ลิซ่า เธอไปเล่นทางโน้นเถอะ

ชานตานสังหรณ์ใจว่าวันนี้จะเกิดอะไรบางอย่าง ตื่นเข้ามามีกลิ่นปากรุนแรง ตอนรินน้ำร้อนก็ลวกมือตัวเอง หิงเซวียบังคับให้เธอช่วยซ่อมบพระหว่างที่เข้าห้องน้ำ เป็นบทของนางก้านลที่มีชีวิตในวังหลวงได้แค่วันเดียว ตอนออกจากบ้านไปนั่งรถไฟใต้ดินก็นั่งเลยสถานีแบบงงๆ จนไปสาย เค้านั่งแต่ละอย่างล้วนเป็นไปในทางที่ไม่ดี

ซึ่งบทสรุปมีเพียงหนึ่งเดียว

ลิชานั่งอยู่ที่โต๊ะของชานตาน ดิมกาแพอย่างสบายอารมณ์ พอเห็นชานตานที่ก้มหน้ายอมจำนน เธอจึงหยอกแกมประชด “เธอนี้เป็นอัจฉริยะในการทวงต้นฉบับจริง ๆ”

แน่นอนว่าลิซ่าไม่ยอมรามือ ต้นฉบับที่เหลือไม่ต้องตรวจแล้ว เธอจัดการเนรเทศชานตานไปที่โรงพิมพ์ไกลปืนเที่ยง เพื่อช่วยงานตีพิมพ์ต้นฉบับ อย่าพูดถึงเรื่องอากาศที่เลวร้ายในโรงพิมพ์ ล่าพังแค่นี้ก็กระต๊ากกระต๊าก ผู้หญิงที่เรียวแรงน้อยหน้อยก็แทบใช้พลังชีวิตไปครึ่งหนึ่ง รวบผมเพื่อป้องกันผมถูกม้วนเข้าไปในเครื่องพิมพ์ หิวแล้วก็กินได้เฉพาะข้าวกล่อง หลายวันผ่านไปชานตานก็เปลี่ยนจากผู้หญิงหน้าตาพอดูได้เป็นสิ่งมีชีวิตเพศเมียธรรมดาไปแล้ว

ในช่วงเวลาที่เธอขี้เหวี่ยงที่สุดและผอมที่สุดในชีวิต หิงเซวียหิวซีตมาส์กหน้า หม่ำล่าผัดแห้ง เบียร์กับมันหวานถุงหนึ่งมาช่วยชีวิตเธอไว้ นอกโรงพิมพ์มีลุงชายมันหวานคนหนึ่ง แต่ละวันมีจำนวนจำกัด ครั้งหนึ่งหิงเซวียทะเลาะกับหนุ่มหล่อคนหนึ่งเพราะมันหวานหัวสุดท้าย ชานตานที่หิวจนผอมโซวิ่งไปถึงที่เกิดเหตุ หิงเซวียโวยวายว่าฉันจองมันหวานหัวนั้นตั้งแต่อ่อนจะสุกแล้วหนุ่มหล่อก็มีอารมณ์ขึ้น เขาย้อนว่า ฉันคุณลองเรียกมันดูว่ามันสนใจคุณไหมว่าแล้วเขาก็ล้วงเงินหนึ่งร้อยหยวนยัดใส่มือลุงคนขาย หมายจะเอามันหวานไปมีหนุ่มหล่อรวยโผล่มาในถิ่นทุรกันดารแบบนี้ได้ ถ้าไม่ใช่เครื่องบินส่วนตัวตกน้ำก็เป็นปีศาจพันปีแน่นอน ชานตานกุมท้องที่ร้องจ๊อกไม่หยุด ไม่สนใจหนุ่มหล่อคนนั้นที่มูมหนึ่งดูคุ่นหน้าเหลือเกิน เธอจำเข้าไปฉวยมันหวานแล้วยัดเข้าปากพร้อมเปลือก นุดมือหิงเซวียพลางถือมันหวานครึ่งหัวเดินจากไป ทิ้งหนุ่มหล่อให้ตะลึงตาค้าง

ต่อหน้าอาหารไม่มีผู้ขาย ความกระตือรือร้นหะยานอยากนี้ หนังสือรู้ตัวว่าเทียบไม่ติดจริงๆ

ภายหลังชานตานถึงรู้ว่าหนุ่มหล่อคุ่นหน้าคนนั้นก็คือกู่เหวิน นักเขียนชื่อดังที่ลูโหยวหยวนอยากเซ็นสัญญาด้วยมาตลอด คนที่เย็นเยือกประหนึ่งภูเขาน้ำแข็งอย่างลูโหยวหยวนถึงกับลตออีโก้ ดักเจอกลางทาง สู้สุดส่าห์ทำให้กู่เหวินยอมตอบตกลง ในขณะที่ร่างสัญญาเสร็จแล้วส่งไปให้อีกฝ่ายนั้น จู่ๆ กู่เหวินก็กลับคำ เขาส่งนามบัตรใบหนึ่งไป ถามว่าคนนั้นเป็นพนักงานบริษัทพวกคุณใช่ไหม

บนนามบัตรมีชื่อของชานตาน พิสูจน์อักษร

ชานตานอยากชดใช้มันหวานร่อยทั่วก็ชดเชยไม่ได้ วันนั้นลูโหยวหยวนระเบิดโทสะใส่เธอต่อหน้าทุกคน เขาไม่ฟังคำอธิบายของชานตาน ก็ถูกของเขอธิบายอะไรละ เพราะเธอหิว หรือสารพัดความน้อยเนื้อต่ำใจกับการทำงานในโรงพิมพ์ เมื่ออยู่ต่อหน้าคนที่ไม่ชอบตัวเอง ทุกๆ ต้นสายปลายเหตุล้วนรู้เหตุผล

เขากดโลโก้ที่หนึ่ง เธอก็เก็บไปเพื่อฝันได้เป็นบรรคเป็นบรร เธออัปเดตข้อความใหม่ เธอก็เหมือนกำลังอ่านบทความตอบคำถาม เขานั่งอยู่ข้างๆ เธอกลับเสมือนมีทางช้างเผือกขวางกั้น เขาไม่ได้ทำอะไรเลย แต่กลับกลายเป็นคนสำคัญที่สุดในใจเธอ เขาได้ไม่มีที่ติ ข้อเสียเพียงอย่างเดียวก็คือ เขาไม่ชอบเธอ

หลังจากถูกเขียนตีด้วยสายตาของเพื่อนร่วมงานครั้งใหม่แล้ว ชานตานหลบอยู่ในห้องซงกาแพพพร้อมกับการเขียนอีเมลจดหมายลาออก ขณะที่กำลังเขียนพลาสะอีกสละอัน หวงซังฮ่งเต้้นักออกแบบก็กัดคอเปิดมุดออกจากหลังโซฟา จับที่วางมือพลาสะโอโดโยว่าซาซาแล้ว เขาบอกว่าการแอบกินช่วยสร้างแรงบันดาลใจที่ต่างออกไปได้ ชานตานปาดน้ำตา บอกเขาว่าอย่าพูดถึงเรื่องกินอีกเลย

ฮ่งเต้เหลือบมองจดหมายลาออกบนจอของเธอบนหน้าหนึ่ง จากนั้นก็กินคอเบ็ตขึ้นต่อไป ชานตานเหมือนถูกซ้ำเติม เธอถามเขาว่าทำไมคุณถึงไม่ห้ามฉัน

หน่อยละ ส่องเต้ตอบเสียงอู้อี้ว่า “ไม่ได้สนิทกันขนาดนั้น ต่างคนต่างอยู่ก็พอ” ชานตานน้ำตาเอ่อคลออีกครั้ง “พูดตรงเกินไปไหม” ส่องเต้คายกระดุกก่อนพูดเสริม “แต่ผมว่าคุณลองพยายามอีกหน่อย ไม่งั้นจะพิสูจน์ว่าตัวเองก็คือคนธรรมดาได้ยังไงละ”

ชานตานล้าล้าใจจนหายใจไม่ออก ไม่มีอารมณ์จะเขียนอีเมลต่อ เธอกินคอปี้เปิดเป็นเพื่อนส่องเต้ วันถัดมาเธอโดตงานอย่างที่ไม่เคยทำมาก่อน สืบหาที่อยู่คอนโดมิเนียมของกู่เหวินจากหลายช่องทาง แล้วไปเปิดเพลงที่หน้าประตูบ้านเขา ปรากฏว่าถูกเจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัยไล่ออกมา จากนั้นก็ลองอีกสารพัดวิธี เช่น ปลอมตัวเป็นคนส่งพัสดุด่วน ดักรอที่ร้านกาแฟร้านประจำของเขา ขวางรถส่วนตัวของเขาระหว่างทาง สุดท้ายไม่ถูกกู่เหวินที่ถูกระงับกระชากลากถูจนแค้นกันแดดเบี้ยวมาด้วยสายตา ก็ถูกทีมงานของเขาหิ้วออกไป เธอร้องไห้ร้องไห้ขอให้เขาให้โอกาสบริษัทอีกครั้ง แต่กู่เหวินยืนกรานหนักแน่นว่า -- เป็นไปไม่ได้

หนึ่งสัปดาห์ต่อมา ชานตานอยากพยายามเป็นครั้งสุดท้าย อดหลับอดนอนเขียนจดหมายแนะนำว่าลูโฮยวหยวนเก่งกล้าสามารถขนาดไหน ยาวถึงห้าหน้า แอบซ่อนอยู่ในซูเปอร์มาร์เก็ตสินค้านำเข้าละแวกที่พักของกู่เหวิน ปฏิบัติการโดยเว้นระยะห่างของชั้นวางสินค้าหนึ่งลิ้นชัก เดินย่องลัดเลาะไปมาหลายครั้ง จู่ๆ กู่เหวินก็หายสาบสูญ พอเธอเหลียวมองรอบๆ พลันเองก็ถูกรถเข็นสินค้าชน เธอเข้าอ๋อน ล้มลงไปนั่งในรถเข็น เมื่อหันไปมอง กู่เหวินที่หอบมันฝรั่งแผ่นถุงใหญ่กำลังมองเธอด้วยหางตา

ไม่รอให้เธอพูด กู่เหวินคว้าเบียร์แพ็คเกจหนึ่ง แล้วเซ็นเธอไปที่เคาน์เตอร์ชำระเงิน พวกเขาทั้งสองอยู่ที่โต๊ะตัวเล็กหน้าประตูซูเปอร์มาร์เก็ต กู่เหวินเปิดเบียร์แต่ละขวด บอกเธอว่าให้ดื่มเป็นเพื่อนเขา ดื่มจนพอใจแล้วค่อยฟังเธอพูด

ชานตานกัดฟันรับเบียร์มา มองกู่เหวินอย่างอึ้งๆ แวบหนึ่ง จากนั้นก็ชนขวดของอีกฝ่ายแรงๆ แล้วเหวี่ยงหน้ากระดกขวด

ตอนที่ดื่มเบียร์ขวดสุดท้ายหมด ชานตานรู้สึกที่ตัวเองถูกแกล้งแล้ว แต่สติเลือนรางด้วยฤทธิ์แอลกอฮอล์ เธอจำได้แค่ว่ามีภาพเหตุการณ์ไม่ก็ภาพ

ค้างอยู่ในหัว ภาพหนึ่งคือเธอถอดกุ๊วเหวินขอร้องให้เขาอ่านจดหมายแนะนำ
อีกภาพคือกุ๊วเหวินเอาเธอใส่ในรถเข็นแล้วเข็นทั้งอย่างนั้น อีกภาพหนึ่งคือเธอ
ลงจากรถกลางทางแล้วกอดถึงขยับข้างทาง อาเจียนไปร้องไห้ไป

010/

ปีก่อนฉันตรวจยืนยันพันธุกรรมไปหนึ่ง ก็คือเทคโนโลยีที่สามารถตรวจสอบ
สภาพร่างกายและโรคทางพันธุกรรมผ่านน้ำลายได้

ผลการตรวจของฉันแจ้งว่าร่างกายฉันเผาผลาญแอลกอฮอล์ได้เร็ว ดื่ม
อย่างไรก็ไม่เมา คุณ xx ไม่เชื่อ ชื้อไวน์แดงกลับมามากหลายขวด ด้วยเหตุนี้
สองสามีภรรยาจึงมาหัวร่อนน้ำกันจนตึกตื่นอยู่ในบ้าน

เวลาฉันดื่มหนักไปก็จะไปที่ห้องน้ำไม่หยุด ส่วนเขาจะไปอาเจียนที่
ห้องน้ำไม่หยุดเช่นกัน

สุดท้ายเขาหมอบอยู่ในอ้อมกอดของฉันราวกับแมว ดึงดันจะโอนเงิน
ในบัตรให้ฉันให้ได้ ทั้งยังจะโอนในบัญชีออมเงินอวีเอโอเป^๑ ออกมาด้วย เขา
บอกว่าจะยกทุกอย่างให้ฉัน ก่อนนอนหลับ เขาก็พูดว่า “รู้สึกเหมือนจะอยู่
ด้วยกันตลอดไปแล้วจริงๆ”

คืนนั้นฉันรักเขามากเหลือเกิน

ยังมีอะไรน่ารักไปกว่าสามีที่เมาเหล้าแล้วโอนเงินได้อีกละ

ชานตานคิดไม่ถึงว่าคนที่ปรากฏในฝันช่วงเข้าตรุษไม่ใช่คุณ xx หรือลูโยวหยวน
แต่เป็นกุ๊วเหวิน ท่าทางมันหน้ากวนโทสะนั้นกินพื้นที่การมองเห็นแบบฟูลเอชดี
ของเธออย่างเจิดจ้า เมื่อลืมตาขึ้นอีกครั้งก็ได้ยินเสียงกริ่งดังไม่หยุด ชานตาน
ลุกไปเปิดประตูด้วยความเมื่อยล้า กุ๊วเหวินหิ้วถุงใส่อาหารเข้ามาด้วยใบหน้า
ยิ้มแย้ม

เข้าประตูปุ๊บ เขาก็ช่วยชานตานย้อนเหตุการณ์เมื่อคืนวานว่าเธอเดินไป

^๑ บริการออมเงินจากบัญชีอาลีเพย์เพื่อต่อยอดการลงทุนออนไลน์ จากเครืออาลีบาบา

อ้าวอย่างไร หัวเด็ดตีนขาดก็ไม่ยอมนั่งแท็กซี่ รวมถึงต้องเอารถเข็นส่งคนบ้าเสียไกล แต่เขาใจกว้างไม่ถือสา เนื่องจากชานตานทำให้เขาประทับใจ ขอบคุณที่เธอทำให้เขาเกิดไอเดียในช่วงที่งานเขียนประสบปัญหาคอขวด พุดพลางยกมือถือไปนั่งที่โซฟา ขาข้างหนึ่งพาดบนที่วางมือ แล้วว่า “ผมอ่านจดหมายแนะนำของคุณแล้ว ผมช่วยคุณได้”

ชานตานรู้สึกราวว่าชั่วข้ามคืนโลกเปลี่ยนแปลงเร็วเหลือเกิน เธอต้องการการปรับตัว

จากนั้นบทสนทนาของพวกเขาก็ประมาณนี้

“ตานตาน”

“ฉันชื่อชานตาน คำนั้นอ่านว่า ชาน”

“ฮาๆๆ ผมนึกว่าชื่อเล่นเสียอีก พ่อแม่คุณก็เหลือเกิน”

“คุณจะทำอย่างไรกันแน่?”

“เบาๆ หน่อย เวลาคุณเมาแล้วน่ารักกว่านี้เยอะ

“เวลาฉันเมา...เป็นยังไงเธอ”

“ไม่ยังไง ก็แค่กอดถึงขยะแล้วเรียกชื่อลูโหยวหยวน”

“...แล้วไงต่อ”

“จากนั้นก็ด่าว่าคนไม่มีน้ำใจเฉย ฉันชอบคุณเฉย ฉันแค่อยากช่วยคุณทำดีกับฉันหน่อยแล้วจะตายหรือไง คุณ...”

“พอแล้ว!” ชานตานตัดบทเขา ไม่อยากฟังอีกต่อไป

หนังสือที่ได้ยินเสียงพรวดพราดออกจากห้องในสภาพผมเผ้ากระเซอะกระเซิง พอเห็นหนุ่มมึนหวานโผล่มา ก็คิดว่าหมอนหมายจะทุบ แต่ถูกชานตานห้ามไว้ พอได้ยินว่าเป็นนักเขียนชื่อดังคนนั้น หนังสือก็เปลี่ยนท่าทีทันที เธอจัดแจงชุดนอนกับผมเผ้า กระแอมปรับน้ำเสียง “คุณนักเขียน ช่วงนี้มีนิยายใหม่ที่จะถ่ายทำเป็นซีรีส์ไหมคะ”

อย่างไรก็เป็นนักแสดง อยู่ใต้บาร์มีคนอื่นน้อยกว่าแต่กัมทัว ให้คุคุเข้าค่านับก็ยังได้

ตอนที่กู่เหวินปรากฏตัวที่บริษัทของชานตาน พนักงานประจำโต๊ะทำงาน

หายเกลี้ยง ทุกคนพากันเกาะกระจกห้องประชุมเหมือนขอมบี้ในภาพยนตร์ เรื่อง ‘Train to Busan ตัวนรขอมบี้คลั่ง’ เพื่อชมคนดังที่เจอตัวได้ยากคนนี้

ในห้องประชุม กูเหวินเซ็นชื่อในสัญญาตีพิมพ์ ลูโหว่หยวนให้สัญญาว่าจะจัดทำหนังสือเล่มนั้นให้ดีที่สุด กูเหวินแยมยิ้มมอบอุ่นให้เขา ชี้ไปที่ชานตานที่หอบต้นฉบับผ่านด้านนอกว่า “ผมจะให้เธอรับผิดชอบ”

ชีวิตคนมักตกอับสลับกับราบรื่นเสมอ เช่นนี้ถึงจะเชื่อมั่นได้ว่าตนเองคือคนที่ถูกพระเจ้าเลือก ทุกครั้งก่อนที่ดวงขึ้นก็จะต้องดวงตกถึงขีดสุดอยู่หลายวัน ในที่สุดชานตานก็หลุดพ้นจากโรงพิมพ์ แต่แล้วก็ต้องกระโดดลงไปในบึงโคลนปะจระเข้อีกแห่ง

ลูโหว่หยวนกั้นชานตานออกจากโลกของเขาโดยสิ้นเชิง เขาทำหุวนลมกับคำท้าทายสวัสดิ์ตอนเวลา 8.50 น. ในทุกเช้าของชานตาน ชานตานตั้งใจหาหัวข้อสนทนาเข้าใจเขา เขาก็ตอบเพียงสั้นๆ ‘อืม อ้อ เทอๆ’ สุดท้ายชานตานทนไม่ไหว เธอไปขวางเขาที่หน้าห้องน้ำชาย พร้อมบอกว่าความสามารถเธอไม่พอ อย่างไรก็ตามก็ให้เขาช่วยดูแลหนังสือของกูเหวิน เขาแค้นมองชานตานอย่างเย็นชาแวบหนึ่ง ก่อนทิ้งทวนประโยคหนึ่งว่า “ของที่แม้แต่คุณยังไม่เอาผมหรือจะเอา” แล้วไม่มีคำอื่นอีก

คำพูดของเขากระตุ้นให้ชานตานเกิดความมุ่งมั่น เธอตั้งใจยุ่งงวุ่นกับงานต่อหน้าเขา แม้บรรณาธิการใหญ่จะส่งบรรณาธิการคนอื่นมาช่วยเธอทำต้นฉบับ แต่ชีวิตประจำวันของชานตานก็แทบจะเหลือแต่งงาน นอกจากต้องเผชิญหน้ากับต้นฉบับของกูเหวินแล้ว ยังต้องดูแลหน้าปก คำนวนต้นทุนกระดาษ เสนอจุดขายให้ฝ่ายการตลาด เธอแทบลืมหูด อีกทั้งยังพบว่าตัวเองทำอะไรไม่เป็นเลย เมื่อหลายปีก่อน เธอรู้อยู่แล้วว่าตนเองเป็นทัพหน้าแรงงานกลุ่มสองของโลก แต่นานี่เธอต้องยอมรับความธรรมดาของตัวเองแล้ว

ในขณะที่ความสิ้นหวังใกล้เข้ามา มาน่มาน่ก็ตบปาเธอ

แม้มาน่มาน่จะมีนิสัยเชื่องช้า แต่ชั่วตัวอย่างไรก็เป็นบรรณาธิการมือเก่า เมื่อมีมาน่มาน่คอยช่วย ชานตานก็สงบใจ จงงานเริ่มเข้ารูป มาน่มาน่บอกว่า การทำหนังสือต้องรู้หนักเบา อย่าคิดหละหลวมในส่วนสำคัญ หรือข้ามขั้นตอน

อย่างไรเมื่อถึงท้ายที่สุด เรื่องที่คุณทำหรือไม่ได้ทำ ต่างจะปรากฏให้เห็นในหนังสือเล่มนั้น

หลักการเรื่องเวลาของกู่เหวินคนนั้นเรื่อยเรื่อยยิ่งกว่าเจ้าตัว เขามักจะโทรศัพท์มาตอนตีสาม ทักวิเซตมาถี่ๆ ตอนตีห้า ชานตานมีพลังรบไม่มากพอสภาพจิตใจจึงเครียด ด้วยเหตุนี้จึงมีทักษะที่สามารถนอนหลับโดยที่มือขวาจับเป็นพิมพ์ มือซ้ายจับมือถือ แผ่นหลังเหยียดตรง ศีรษะไม่ไหวติง วันนั้นลูโหยวหยวนทำโอทีพอดิ กลางดึก เขายึดเส้นยึดสายไล่ความง่วง เห็นชานตานที่เหมือนกำลังประกอบพิธีกรรมบางอย่างแล้ว ก็อดเียนวาทที่หลังไม่ได้

เขาลุกไปกดศีรษะของชานตานลงบนโต๊ะ คิดไม่ถึงว่าผ่านไปครู่หนึ่ง ศีรษะของเธอก็ติดผืนขึ้นอีกครั้งอย่างอัตโนมัติ ด้วยความจนปัญญา จึงได้แต่หยิบผ้าห่มฤดูร้อนของเพื่อนร่วมงานมาคลุมร่างเธอ อาจเพราะอากาศน้อยชานตานเริ่มครางอื้อ ลูโหยวหยวนรีบสะบัดผ้าห่มออก แล้วปรับท่านอนให้เธอชานตานสะดุ้ง ปรีดาขึ้น เธอรู้สึกถึงลูโหยวหยวนที่อยู่ข้างๆ จึงแสวงทำเป็นจับแขนเขา จากนั้นก็ไม่ยอมปล่อย ลูโหยวหยวนก็จะใจดีให้เธอนอนหนุนจนถึงเช้า ในทพนิยายมักเป็นแบบนี้กันทั้งนั้น

ความจริงคือชานตานเพิ่งแตะตัวลูโหยวหยวน ฝ่ายหลังก็ชักมือออกทันที หลังมือพาดเข้าที่หน้าชานตานอย่างจัง ดังเพียะสนั่นหวั่นไหว ครึ่งคืนหลังชานตานที่ตาสว่างอยู่ในบริษัทย่างโดดเด่นยว ผันหวานผสมผสานกับรอยนิ้วมือของคนรัก ประสบการณ์เรียนรู้มากมายล้นหลาม

ลูโหยวหยวนไม่เคยบอกใคร สาเหตุที่ผลักไสเพศตรงข้ามเพราะไม่สามารถให้เพศตรงข้ามแตะต้องเขาได้ ขอเพียงมีการสัมผัสร่างกายกันก็เหมือนถูกไฟชอร์ต จนดีดออกโดยอัตโนมัติ นึกถึงชานตานที่ตกที่นั่งลำบากแล้ว เขาลดทูลใจไม่ลง แต่อดให้มานานไปช่วยเธอไม่ได้ และบอกเหตุผลไม่ถูก นาทีนั้นเขาเพียงเกลี้ยกล่อมตัวเองว่าถือเป็นความสงสารที่มีให้คนที่อ่อนแอกว่าเท่านั้น แต่ในใจก็มีอีกเสียงหนึ่งดังขึ้น รู้ลึกว่าพลังทักษะของเธอไม่ได้มีเพียงเท่านี้